

Забидий / ВАҲИЙНИНГ БОШЛАНИШИ КИТОБИ / 1078-ҳадис

1078/2399 – عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَا مِنْ مُؤْمِنٍ إِلَّا وَأَنَا أَوْلَىٰ بِهِ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ، اقْرَءُوا إِن شِئْتُمْ (النَّبِيُّ أَوْلَىٰ بِالْمُؤْمِنِينَ مِنْ أَنْفُسِهِمْ) [الأحزاب: 6]، فَأَيُّمَا مُؤْمِنٍ مَاتَ وَتَرَكَ مَالًا فَلْيَرِثْهُ عَصْبَتُهُ مَنْ كَانُوا، وَمَنْ تَرَكَ دِينًا أَوْ ضَيَاعًا فَلْيَأْتِنِي، فَأَنَا مَوْلَاهُ».

1078.2399. Абу Ҳурайра розияллоху анхудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоху алайҳи васаллам: **«Мўмин борки, мен дунёю охирада унга энг ҳақли кишиман. Хоҳласангиз, «Набий мўминлар учун ўзларидан кўра ҳақлидир...»ни* ўқинг. Қайси бир мўмин вафот этса ва мол-мулк қолдирса, уни, ким бўлишларидан қатъи назар, ўз асабалари мерос қилиб олаверсин. Ким қарз ёки қаровчиси йўқ оила қолдирса, менга келсин, унинг валийси менман»,** дедилар».

Изоҳ: «Асаба» – кишининг ўғиллари ва отақариндошлари. Бу сўз аслида маҳкам боғлаш маъносидаги калимадан олинган бўлиб, одатда кишига ўғиллар ва отақариндошлар ҳимоячи, қўллаб-қувватловчи бўлгани боис уларни шундай аташган. Истилоҳда: «Мерос олишига иттифоқ қилинган, фариза эгаси бўлмаган ҳолда мол-мулкнинг ҳаммасини, акс ҳолда ортганини оладиган кишидир».

«**Унинг валийси менман**» деганлари «Ҳомийсиман, ҳимоячисиман, қарзи бўлса, тўлайман», деганларидир.

Манба: hadis.islom.uz

